

Korda-ett möte över det triviala

DANS

Seen: Glashuset

Verk: "Korda"

Koreografi och dans: Linda Forsman

Scenrum: Håkan Blomkvist

Ljus och ljud: Lou Lundqvist

■ ■ ■ Ljuset: det smeker rummet med varma och dämpade toner, sätter fingret på enstaka föremål. Det ändrar atmosfärens täthet, frambevärjer ett mänskens silaf genom lövverk. Det mälar en rosig tizianglans över dänsarens hud, men tänder också till sist en symbol som kanske bebådar livets reträtt. Ljuset är berättaren.

Föremålen: svala, lågmälda och kuperar de rummet med glesa posteringsar. Elementära former: cylindrar, klossar, stavar, skivor, klöter, nät: en materialtuktad av geometrin och nerkyld av det domfierande svartvita i färgen. En vit tapet nerrullad från en vägg, bilda, lite japanskt, en nisch, där föremålets arrangemang i går över i ett helgande.

Dansaren: provar ut sina riktningar, vaksam, intuitiv, låtsas inte om objekten men vet att de är där. Inleder en kraftmätning väts vapen kan vara ihärdig rörelse, språng men också väntan och långsamhet, drömlika vandringsar. Så småningom känner dansaren ett övertag, såsom den levande och flytande och centrumfria. Rörelsen blir mer självsväldig. Hon tillåter sig ett fall med en dramatisk undanrullning, men är noga med att inte upprepa denna effekt.

Beträffande partier som har
gått samman om en föreställning
dansaren Linda Forsman i Vind-
håkor, bildkonstnären Håkan
Blomqvist och belysningsmästa-
ren Lou Lundqvist, till vardags
hemmahörande på Orienteatern.
Forsman har flera gånger experi-
menterat med möten mellan
dans och skulptur, men resultatet
har då varit en harmonierande
bild med lojala partner. I "Korda"
finns en konflikt och dansen blir
könsträstriktare, själva mötet in-
tressantare.

Mad händer i "Korda". Två rum strider mot varandra, ett fast och ett rörligt. Dansarens kraftfäl går i svaromål med de laddningarna som objekten häller vid makt.

De är manligt slutna, falliska
Dansen sveper tålmodigt sitt lätt
ta stoff runt dem, för att avlocka
dem hemligheter och svar. Mas-
kulint står mot feminint; det sak-
rala mot det profana (Linda Förs)

Foto: HÅKAN BLUMKVIST
*Dansösen Linda Forsman i
Korda.*
mans dräkt är demonstrativt
grå). ■ ■ ■ Ljusot tar inte ställning

Ljuset tar inte stämning utan förhöjer rättvist både föremål och dansare. Det är ingen uppgjord match. Och på slutet, till obestämt intergalaktisk musik ser det ut som om livets sol krymper och går mot sitt stocknande med det röda klotet som projiceras på den vita tapeten. Forsmans rörelser blir alltmér repetitiva, hon faller in i en mèkanisk ordning. Livet stelnar, föremålen vinner.

Oavsett värdet av en sådan tolkning är "Korda" ett möte mellan artskilda förrher som nån

er det triviala.